

– Eg haldi, at tað hendir okkurt við fólki, sum fáa at vita, at tey eru álvarsliga sjúk, tí tá verður lívið knappliga nógv meiningsfullari enn tað var, sigur Eyðun Ásason

løg sjálvur, og okkurt teirra er eisini at hoyra á Youtube. Men teir góvu ongantið nakað út.

– Tað hava vit enn til góðar at geva tónleik út, sigur Eyðun Ásason.

Annars arbeiddi hann eisini. Hann hevur bæði siglt við Maersk, koyrt lastbil, arbeitt hjá Strandferðsluni, arbeitt hjá Føroya Bjór, og annað.

– Mær hevur altíð dámað væl at vera mín egin og tí havi eg ofta skift arbeiði, soleiðis sum hugurin hevur verið. Men eg havi aldrin verið arbeiðsleysur, sigur hann.

Hann tók eisini studentsprógv, men hann hevði ongar ítøkiligar ætlanir um, hvat hann skuldi brúka tað til.

– Eg tók bara studentsprógv fyri at hava tað, sigur hann.

Kollveltingin

Men tann 14. desember 2006 kollveltest alt lívið.

Eg vaknaði tann morgunin og føldi, at hondin ristist so illa. Eg fór til læknan, men vit tosaðu mest um, at tað mundi vera okkurt við

stoffskeftinum. Men fyri at fáa tað staðfest, varð eg sendur beinleiðis til Poul Joensen, neurolog, til kanningar.

– Tað tók ikki serlækninum drúgva tíð at staðfesta, at eg hevði fingið parkinson, sigur Eyðun Ásason.

Tá var hann 29 ára gamal. At fáa parkinson 29 ára gamal er sjáldsama ungt og Eyðun er ein tann yngsti yvirhøvur í Evropa, sum hevur fingið sjúkuna.

– Tað verður sagt, at ein kann ganga við sjúkuni í 10 ár, áðrenn hon vísir seg, so kanska var eg bara 19 ár, tá ið eg varð sjúk, heldur hann fyri.

– Tað var ein skelkur at fáa at vita at eg hevði fingið parkinson. Eg visti ikki, hvat tað var fyri ein sjúka, so ímeðan eg sat hjá læknanum, føldi eg tað, sum at eg hevði fingið ein deydadóm, sigur Eyðun.

Men hann sigur, at tað vardi bara eina lítla løtu.

– Hetta var ein deiligur dagur og sólin stavaði av heiðum himli, og tá ið eg kom út í tað góða veðrið hugsaði eg, at tað varð ikki enn á

sinni, at eg ikki fór at merkja nakað til sjúkuna. Eg hugsaði bara, at nú havi eg fingið parkinson, og so livi eg víðari við tí. Og síðani tá havi eg ikki verið keddur eina einastu lítlu løtu, sigur hann.

– Og tað er púra vist, at eg havi fingið meiri burtur úr parkinson enn parkinson hevur fingið burtur úr mær, sigur Eyðun.

– Síðani eg fekk staðfest sjúkuna, er tilveran blivin betri, staðfestir hann.

– Lívið er blivið ótrúliga deiligt og nógv kensluríkari enn tað var. Verðin er vakrari og litirnir eru sterkari og eg havi funnið útav, hvussu stórt virðið er í øllum tí smáa, sum eg hevði í lívinum, men sum eg ikki hevði givið gætur áðrenn.

– Lívið var gott áðrenn, men nú er tað blivið heilt fantastiskt, sigur Eyðun Ásason.

Hann sigur, at hann er ikki einsamallur at sita við eini kenslu av, at tá ið tú verður raktur av álvarsligari sjúku, verður lívið nógv kensluríkari og sterkari.

– Eina ferð, eg sat og bíðaðu eftir

flogfarinum eftir at hava verið á Ríkissjúkrahúsinum til kanningar, kom eg at sita saman við einum manni í bestu árum við ólekjandi krabbameini.

– Hóast hann visti, at hann ikki hevði leingi eftir at liva, segði hann, at hann vildi ikki verið hesa tíðina við krabbameini fyrriuttan, tí lívið hevði verið heilt fantastiskt síðani hann varð sjúk.

– Eg haldi, at tað hendir okkurt við fólki, sum fáa at vita, at tey eru álvarsliga sjúk, tí tá verður lívið knappliga nógv meiningsfullari enn tað var, sigur Eyðun Ásason.

Hann vil kortini ikki siga, at hann ikki vildi verið sloppin undan at havt parkinson. Men hann hevur ein rættiliga einfaldan hugburð til lívið og tað er, at vit vit mugu læra okkum at liva við teimum kortum, vit fáa at liva við.

– Tað nyttar ikki at leggja seg niður, tí tað kemur av sær sjálvum einaferð, tá ið tann tíðin er.

Legði ikki lívið á hillina

Men Eyðun sigur, at sanniliga er tað strævið at hava parkinson. Bara

tað at koma upp um morgunin, og í klæðini, kann viðhvørt krevja eina øgiliga viljastyrki, tí kroppurin er púra stívnaður, og tað kann rættiliga leingi at fáa hann at makka rætt. Parkinson ger nevniliga ikki bara, at kroppurin ristist. Tað hendir seg eisini, at kroppurin fullkomiliga stirðnar, og herviligir krampar gera tilveruna ógvuliga trupla í løtum.

Púra vanligar, gerandisviðurskifti, sum tað annars ikki koma vanligum fólki til hugs, eru ikki til at koma burtur úr hjá einum, sum hevur parkinson. Bara eitt so einfalt, sum at smyrja børnunum ein matpakka um morgunin kann vera ein vónleys uppgáva. Men so er bara at bíða eina løtu og herja á aftur, sigur hann. Hetta merkir so eisini, at tað er hopleyst at leggja neyvar ætlanir, tí tað er ikki altíð at kroppurin og heilin vilja tað sama.

Um tað mundi, hann varð sjúk, hitti hann eisini Jeanette sum hann flutti saman við.

– Tað hevur verið ómetaliga gott